

Silůvky, 12. 6. 2016, 3. neděle po Trojici
Litomyšl, 17. 6. 2018, 3. neděle po Trojici
Telecí, 21. 7. 2019, 5. neděle po Trojici

VSTUPNÍ SLOVO: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Ž 27, 1.7-9

PÍSEŇ Pane, dnešek je den chvály – č. 442, Přijď, Králi věčný náš – č. 443

MODLITBA:

Oslavujeme tě, Otče náš nebeský, že jsi přede všemi věky zahrnul celý svět i nás do svých spásných plánů. Chválíme tě s nebeskými zástupy a celou tvou církví, že jsi v Ježíši Kristu své záměry naplnil a zjevil nám toto odvěké tajemství.

Radujeme se z toho, Pane Ježíši Kriste, že jsi vstoupil na nebesa, odkud stále sesíláš svého svatého Ducha, a tak si povoláváš vždy nové učedníky. Veliká je řada svědků i mučedníků, které jsi poslal ke všem národům. Chválíme tě za služebníky tvého evangelia, které jsi dával našemu lidu.

Děkujeme ti za všechny, kdo o tobě svědčili nám. Myslíme na své rodiče, kmotry, kazatele, přátele – zvláště na ty, kteří nás předešli k tobě. Kdo jsme my, že za námi přicházíš, že se nám dáváš poznat, že dokonce i nás povoláváš do své služby?

Prosíme tě, Duchu svatý, zmocni a vyzbroj nás, abychom lidi shromažďovali k Ježíši Nazaretskému, Kristu, Pánu a Spasiteli světa. Dej nám k tomu pravé slovo i moudrost a odvalu. Věříme, že i dnes konáš dílo záchrany světa a že to bude slavně a mocně zjeveno při druhém Kristově příchodu, k němuž plni naděje vyhlížíme. Amen.

1. ČTENÍ: Iz 55, 6-9.12-13

PÍSEŇ Modré nebe, slunce zář – D 618

OHLÁŠKY

MODLITBA přímelná:

Pane Ježíši Kriste, prosíme tě, dej nám odvahu vidět tvou moc tam, kde jsme sami bezmocní, tvou lásku v místech vlády kruté nenávisti a tvoje odpuštění ve chvílích bezvýchodného zoufalství.

Požehnej práci všech, kdo slovem a skutky vydávají svědectví o tobě. Dej nám samým víru, aby tvé jméno bylo vyvýšeno a posvěceno mezi národy a tvé království se přiblížilo.

Požehnej všem, kdo usilují nově a svěže zvěstovat plnou pravdu evangelia lidem, kteří o tobě mnoho nevědí ani si tě nemyslí.

Požehnej těm, kdo usilují, aby všichni tvoji svědkové jedno byli, aby svět poznal, že v tobě je jeho jediná záchrana. Nedovol, aby evangelium bylo oslabováno tím, že je přizpůsobíme sobě samým a druhým lidem.

Dej církvi, aby své svědectví potvrzovala skutky milosrdenství a zastávala se slabých a utiskovaných.

Nedopusť, aby se opírala o moc, a tak činila evangelium pro svět nevěrohodným.

Dej, abychom i v našem sboru měli podíl na velikém díle záchrany, které konáš ve světě, abychom slovem i skutky získávali pro evangelium nové bratry a sestry.

V jednotě se všemi křesťany voláme společně: Otče náš...

Poslání: Mt 5, 13-16

POŽEHNÁNÍ: Sám Bůh pokoje, nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Amen. (1 Te 5,23)

PÍSEŇ Za dar Slova, Bože milý – č. 452

2. ČTENÍ – KÁZÁNÍ: Lk 5, 1-11

Sestry a bratři, hned z počátku přečteného oddílu nás může zarazit, že se lidé se na Ježíše tlačí, aby slyšeli Boží slovo. Dnes nám to může znít až nepochopitelně. Jak se mohl někdo jako lidé na někoho tlačit kvůli Božímu slovu. Jak známo, lidé se na bohoslužebná shromáždění (do kostelů), kde má od kazatelů znít především Boží slovo, resp. jeho výklad, příliš nehrnou. Narozdíl třeba od různých zábavných, hudebních, či jinak kulturních nebo i sportovních akcí. Čím to je? Kromě sociologického vysvětlení poukazujícího např. na tzv. pěnovou společnost, kdy zájem budí hlavně to, nač upírají pozornost média se svými kamerami, co pak vysílají do širokého světa, ale po čase se opět přesunou jinam a s nimi dost často i zájem samotných diváků. Jako když opadne pěna, zbude jen to, co to opravdu je, a to už je, jaké je. Tento zájem se však soustředí spíš k vyplnění jinak trochu nudného života, byť jen zdánlivě, či k povrchnímu zájmu, který ale dlouho nevydrží.

U Božího slova je tomu ale docela jinak. Ježíš stojí uprostřed svých posluchačů. Jsou to sice lidé, ale nikoli anonymní dav, jde o zástup. Shromážděný okolo svého Mistra. Shromáždění Božího lidu – zástup vyvolených. Zástup shromážděn Královstvím Božím, který se kolem Krista tísni, dychtiv slyšet slovo Boží. A toto shromáždění,

kteří vyvolává Duch svatý, je děním víry. Zástup Božího lidu se neshromažďuje pouze se svého rozhodnutí. Jen a jen ze své svobodné vůle. Když bude sám chtít! Když mně to bude stát za to. Když mě, Pane, přesvědčíš! Ono je to jinak: to Hospodin vyvolává své věrné. Zná nás, naši minulost, to dobré i zlé v našem životě. Zná nás, a proto je jeho pozvání osobní, ušité nám přímo na míru. A svým Duchem pak Bůh formuje zástup z těch, kteří se objevují v reakci na jeho zavolání. Neudrzuje se přitom ani organizační aktivitou ani instituční stabilitou. Mýlíme se, když hledáme stabilitu církve především v její organizaci nebo vnější zajištěnosti. Nic z toho nám nepomůže, když zapomeneme pohlížet na živou Boží přítomnost – na Ducha svatého – jako na hlavního “zřizovatele” našich zástupů. A tento zástup se tlačí na Ježíše. Chce slyšet, co říká. Jeho slova totiž sedí, obohacují, probouzejí víru. Dokonce těch posluchačů stále přibývá, až konečně Ježíš uvidí dvě lodi a do jedné vstoupí, té Šimonovy, požádá ho, aby odrazil kousek od břehu, bude se mu z ní lépe mluvit. Posadí se a opět učí ty zástupy. Zvěstuje jim Boží království. A co po takovém kázání následuje? Čin. Kázání nás cosi učí, třeba odpovědět na Boží oslovení potvrzením Ježíšových slov, a to nejen slůvkem amen, tak se staň, ale i přispěním k tomuto pohybu, stáváním se a může to být i modlitbou, nemusíme jen něco dělat, leckdy

stačí se jen stát. A cože se to po Ježíšově kázání stalo? Ježíš přináší novou zkušenost:

Když totiž přestal mluvit, řekl Šimonovi, do jehož lodi vstoupil: „Zajed’ na hlubinu a spusťte své sítě k lovu!“ Ted’ pozor – Ježíš nabádá rybáře, odborníky na každodenní lovení ryb, aby ve dne, kdy je šance na úlovek minimální, spustili své sítě k lovu, což je zcela v rozporu se zkušenostmi rybářů. Navíc už to rybáři v noci udělali. Dobře vědí, že ve dne toho moc nechytí. Proto loví v noci. Tak káže zkušenost mnoha rybářských pokolení kolem Genezaretského jezera. A tato stará zkušenost říká, že to nepůjde ani ted’. V tomto případě však jde o čin s velkým Č. Je to víc než ta každodenní práce ke všednodenní obživě, jaksi již zautomatizovaná, vlastně stále ta samá práce nutná k živobytí, která nás ani nemusí bavit, hlavně když z ní něco máme, něco ulovíme. Když pracujeme jen proto, abychom dostali mzdu, za níž si pak koupíme to nutné, a tak stále dokola. K běžnému uživení se. Práce mající smysl pouze tehdy, když nese zisk, úlovek. I proto rybář Šimon reaguje (řekne mu něco ve smyslu, že se namáhali celou noc a nic nechytili) a pochybuje (když to nešlo v noci, proč ve dne), ale uposlechne (na tvé slovo spustím sítě) – vede ho to z chronicky nízké kvality motivů naší všední práce – tak mocné je Ježíšovo slovo, tak mocné, že nás vede k vykročení z

naší všední reality ke skutečnosti pravé a svým způsobem jedinečné. Zvlášť když už ten Šimon vlastně neměl co ztratit.

A co se nestalo nebo spíš stalo? Učinili to a zahrnuli veliké množství ryb, až se jim sítě trhaly – co víc – i společníci (na znamení) přijeli a naplnili rybami obě lodi, dokonce se až potápěly. Musel to být pořádný šok, však to se Šimonem pěkně hnulo.

Šimon z toho poznal, že jeho zkušenost, jeho znalosti a jeho praxe byla nedostatečná. Jeho vnímání skutečnosti, jeho vidění světa a jeho odbornost jsou jen relativní. Skutečnost Božího díla přesahuje lidskou zkušenost. Obsahuje události a děje, které jdou proti naší logice. Uvědomujme si na tom, že se svět nedá beze zbytku vměstnat do rámce našeho poznání, do našich regulí a námi formulovaných zákonů. Nevejde se ani do prostoru naší víry a teologie. Boží síla a moc nás přesahují.

Když to všechno Šimon Petr uviděl, padl Mistrovi k nohám. Z jakési zaběhanosti dostává se do jiné roviny skutečnosti, a to není jen tak. Petr prožívá cosi jako uvěření, obrácení, vlastně ho odted’ čeká nový život. Uvědomuje si totiž svoji vlastní hříšnost. Tohle je vážné. Nejdřív i přes všechno uposlechne Ježíšovo slovo, a pak se to naplní měrou vrchovatou. Je to taková síla, že to ani pochopit nemůžeme, tato zkušenost s Ježíšem však vede k vědomí vlastní hříšnosti a na tohle nemám. „Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk

hříšný.“ O tohle jsem se tě vůbec neprosil, tohle přece nemůže vyjít. Staví mě to před docela novou skutečnost, co si jen počnu, co s tím budu dělat, jak si to vysvětlím. Ne, to nemůžu, raději odejdi. Porušil jsi naše zaběhnuté rituály, ba co hůř, jsem usvědčen z hříšnosti. A to se těžko snáší.

Užaslí nad tím lovem ryb jsou ale všichni, netýká se to jen Šimona Petra, ale i Jakuba a Jana, syny Zebedeoovy, Šimonovy druhy. Šimon v tom není sám. A Ježíš mu do toho řekne: „Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi“. To, co tady vidíš. To je dílo Boží! Proto je tak zvláštní, a tak jiné, nežli očekáváš. Způsob Božího jednání je jiný a míra Božích možností je rozsáhlejší nežli ta naše. Kde člověk předpokládá jen chaluhy a prázdnotu, tam před ním s Boží pomocí vyvstává kvalita a plnost. A žádná temná síla není tak mocná, aby toto dílo Božích rukou dokázala zničit.

Bratři a sestry, od této chvíle jako bychom měli přestat pracovat jen proto, abychom za to něco dostali, nejlépe peníze k obživě, abychom vydělali, ale máme se hlavně líbit Pánu s velkým P. Pracovat s chutí, s radostí, pozvedat práci na vyšší, až duchovní úroveň i tak, že se třeba dopustíme, tedy hlavně to připustíme, něčeho nečekaného, co zdánlivě nebude dávat smysl, co půjde proti všem zkušenostem, ale pro někoho, díky němuž to děláme. A nemusí přitom jít o nějak velké věci, stačí se usmát, pozměnit svůj vlastní přístup,

vnést k věci, co tam třeba chybí. Vydat svědectví, že naše životy mají větší smysl než ten funkční. Že tu jde o víc. Třeba o ty lidi nebo i o toho konkrétního člověka. Prostě přirazit s loďmi k zemi, všechno tam nechat a jít za ním. Nechat se nově motivovat k přístupu s cílem ke službě jemu a kvůli němu. Nechat se Ježíšem a slovem Božím nově oslovovat, otevírat se pro Boží království, a nezapomínat, že tu nejsme sami, a to ani na to.

Bratři a sestry, spolu s Jakubem, Janem a Šimonem vidíme plné sítě. Vidíme Boží dílo, které se děje s námi a pro nás. Nebojme se proto hlubin, neplačme nad prázdnotou a nicotou. Z Kristova pověření otvírajme lidská srdce a lidskou mysl zachraňující moci jeho lásky. Jsme tu proto, aby i ti druzí z nás něco měli, nejen dobře vykonanou práci, ale i dobré a třeba vlídné slovo. Jsme tu proto, abychom lovili a získávali lidi pro Boží slovo.

Jsme tu proto, abychom věřili a uvěřili tomu, že i s námi má Pán Ježíš ještě velké plány. Posílá nás, aby se nám pověření šířit dobrou zprávu, evangelium o tom, že i s námi Bůh počítá, dostalo i tam, kde bychom to už ani nečekali. Posílá nás nebýt tu jen pro svou práci, ale dopustit se taky něčeho nečekaného. Něco, co ty druhé třeba zvedne ze židle a řeknou buď ano nebo ne.

Tak se toho nebojme, všeho nechme a jděme za ním.

PÍSEŇ Pomoz mi, můj Pane – č. 384